

Skala vil have. Den vil lette Skatteydelsen for alle de smaa og mellemste Indtægter uden paa den anden Side at ville bebyrde de store Indtægter i nogen væsentlig Grad. En Indtægt paa 100,000 Kr. vil kun komme til at betale 1,000 Kr. mere end efter Fleraltlets Forslag, og det forekommer mig at være en Skatteydelse, man ikke behøver at vige tilbage for. Det er fuldstændig retfærdigt at gaa til en saadan forøget Skat paa de store Indtægter.

Jeg maa maaske med det samme komme ind paa, hvad der gentagende har været udtalt her paa Rigsdagen om den stigende Skala, nemlig at den, som den har været foreslaaet fra Socialdemokratiets Side, medførte for store Spring ved Overgangen fra det ene Indtægtstrin til det andet. Det har været en af Grunden til, at man ikke har villet gaa ind derpaa. Man har nu fundet et Middel til at komme bort derfra, nemlig den saakaldte Rateskala, der bestaar deri, at de Indtægter, der ligge mellem de forskellige Skattetrin, beskattes med en noget højere Procent i den anden Rate end i den første. Jeg skal oplyse det ved et Eksempel. Ifølge Fleraltlets Forslag beskattes ved Overgangen fra 3,900 til 4,000 Kr. de sidste 100 Kr. med 6pCt., ja, de sidste 50 Kr. endog med 10 pCt., uagtet Skatteprocenten her kun er 1,5 pCt. Det er altsaa en ret betydelig Skatteydelse af den sidste Del af Indtægten. Det kommer man bort fra ved den af mig anførte Fremgangsmaade.

I § 5 foreslaas det, at Forskud paa Arv hører til den Indtægt, som er fritagen for Indkomstskat. Jeg ved meget godt, at denne Bestemmelse staar i alle tidligere Skatte-love; men jeg mener, at, naar man skal gaa til en Forandring og ogsaa har forandret det tidligere Forslag paa væsentlige Punkter, bør man ogsaa beskaffe Forskud paa Arv. Thi ellers vil en Mængde Arv, der udbetales i Form af Forskud, ganske unddrage sig al Beskatning, saavel den, der nu er paa Arv, som den, der foreslaas paa Indtægten.

Jeg kan dernæst ikke indse, hvorfor man, naar man anvender en stigende Skala i Indkomstskatten ikke ogsaa skal gøre det ved Formueskatten. Man ræsonnerer jo dog saaledes, at de større Indtægter have en forholdsvis større Skatteevne end de smaa; men det samme gælder ogsaa med Formuen, og man bør derfor ogsaa gaa til en stigende Skala for Formueskatten. Jeg har tænkt mig at sætte den til  $\frac{1}{6}$  pro mille for Indtægter paa 3,000 Kr. og  $1\frac{1}{2}$  pro mille for Indtægter paa 500,000

Kr. og derover. Ligesom der ikke ved den stigende Skala for Indkomstskatten paalægges de store Indtægter en uforholdsmæssig Skattebyrde, saaledes vil der heller ikke ved den stigende Skala paa Formueskatten paalægges de store Formuer uforholdsmæssige Ydelser. En Mand, hvis Formue udgør  $2\frac{1}{2}$  Mill., vil i samlet Indkomst- og Formueskat komme til at betale  $7\frac{1}{4}$  pCt. af sine Indtægter. Formuen paa  $2\frac{1}{2}$  Mill. er beregnet til med 4 pCt. i Rente at give en Indtægt paa 100,000 Kr., og lægges Indkomstskatten heraf til Formueskatten, bliver det i alt  $7\frac{1}{4}$  pCt., hvilket ikke synes mig at kunne siges at være i særlig Grad trykkende.

Jeg mener ogsaa, at Formueskatten ligesom Indkomstskatten maa have sit bestemte Formaål, og det skulde da for Formueskatten være at dække: Nedsættelsen i de faste Ejendomsskatter. Der forekommer mig ikke at være noget som helst uretfærdigt heri; tværtimod forekommer det mig at være nødvendig, for at Skatte-reformen kan blive retfærdigt, at man stiller sig paa denne Maade. Hvis man i dette Øjeblik ikke havde fast Ejendomsskat og da vilde spørge: Skulle vi indføre faste Ejendomsskatter eller en Formueskat, saa vilde man ganske sikkert vælge Formueskatten og ikke de faste Ejendomsskatter. Dertil kommer, at en fuldstændig Omlægning af de faste Ejendomsskatter, som vilde medføre betydelige Skattelettelser for Ejendomsbesidderne, kunde gennemføres ved Hjælp af en Formueskat som den, der er foreslaaet i Kommissionsbetænkningen paa 2,1 pro mille. Hvad jeg har foreslaaet, er ikke nær saa vidtgaaende og tilsigter kun at dække en Del af de faste Ejendomsskatter. Men alene dette, at en Formueskat ikke behøver at gaa højere op for at kunne afløse samtlige Ejendomsskatter, forekommer mig at vise, at man kan og bør gaa den Vej, naar man vil gennemføre en retfærdig Skattereform. Naar man saa gaar til at forbeholde Formueskatten visse Formaål, saa følger ogsaa deraf det samme, som jeg anførte før med Hensyn til Indkomstskatten, at ogsaa den Skat maa være bevægelig, saa at man hvert Aar spørger, hvor stort et Beløb Statskassen behøver for at dække det Tab, den lider ved Ophevelse af andre Skatter, og derefter afpasser Formueskattens Størrelse.

Der er en Bestemmelse i Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat, som siger, at Kongehusets Medlemmer skulle være skattefri. Det forekommer mig mærkeligt, at den Stund en tidligere Indkomstskatlov